

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem v právní věci žalobce: **I. Z . ,** zast. obecným zmocněncem S. Š., proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem v Liberci, U Jezu 642/2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. prosince 2012, čj.: OD 1122/12-2/67.1/12242/Rg, sp. zn. KULK 77036/2012, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. prosince 2012, čj.: OD 1122/12-2/67.1/12242/Rg, sp. zn. KULK 77036/2012, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městské policie Semily ze dne 26. 9. 2012, č.j.: MP/89/12, jímž byla podle ustanovení § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), zamítnuta její žádost o povolení obnovy řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném v době spáchání přestupku (dále jen „přestupkový zákon“), o kterém bylo pravomocně rozhodnuto v blokovém řízení dne 15. 6. 2011 – č. bloku A 0822940, série OA/2007, a žalobkyni uložena pokuta ve výši 1.000,--Kč. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. prosince 2012, čj.: OD 1122/12-2/67.1/12242/Rg, sp. zn. KULK 77036/2012, podala žalobkyně včas správní žalobu, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

Nejdříve popsala skutkový stav věci, přičemž uvedla, že dne 15. 6. 2011 s ní vedla Městská policie Semily blokové řízení ukončené vydáním rozhodnutí č. A 0822940, série OA/2007, a to na základě měření rychlosti v obci Semily, v ulici 3. května. Po právní moci rozhodnutí v blokovém řízení žalobkyně požádala o poskytnutí informace v souvislosti s tímto měřením rychlosti Městskou policií Semily. Na podkladě informací, jež byly žalobkyni poskytnuty dne 19. 12. 2011 a dne 3. 1. 2012, vyvstaly podle žalobkyně „nové skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.“ Šlo jednak o to, že v místě měření nebyla stanovena místní a přechodná úprava provozu na pozemních komunikacích na silnici II. a III. třídy a na místní komunikaci obecním úřadem obce s rozšířenou působností po předchozím písemném vyjádření příslušného orgánu policie, což je v rozporu s ustanovením § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném od 25. 5. 2011 do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Krom toho nebyly podle žalobkyně při měření rychlosti vozidel městskou policií kumulativně zajištěny obligatorní podmínky stanovené v ustanovení § 79a zákona o silničním provozu ve znění účinném od 25. 5. 2011 do 31. 7. 2011, a to povinnost obecní policie příslušně označit všechny jí měřené úseky, vykonávat činnost na místech k tomu určených Policií České republiky a v součinnosti s ní.

Dne 9. 1. 2012 podala žalobkyně žádost o povolení obnovy řízení, neboť podle ní nebyly zajištěny a splněny podmínky pro vedení zkráceného blokového řízení. Dne 26. září 2012 vydala Městská policie Semily v pořadí druhé rozhodnutí č.j. MP/89/12, jímž žádost o obnovu řízení zamítla. Odvolání žalobkyně proti němu žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 4. prosince 2012, č.j.: OD 1122/12-2/67.1/12242/Rg, sp. zn. KULK 77036/2012, a rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrdil. Žalobkyně proti němu brojila s tím, že nebyl dodržen zákonný postup při měření vozidel Městskou policií Semily, přičemž za podstatné měla zodpovězení otázky, zda rychlost vozidla byla měřena v rámci povoleného úseku měření. Pokud nelze následně úsek určený Policií ČR přezkoumatelným způsobem označit a doložit, jedná se podle žalobkyně o nezákonný důkaz, který nelze použít. V této souvislosti se žalobkyně dovolávala ústavního principu, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Podle žalobkyně proto nebyly vůbec naplněny předpoklady pro vedení blokového řízení, přičemž i to podléhá obnově řízení. V této souvislosti odkazovala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na usnesení ze dne 22. 9. 2010, č.j. 1 As 21/2010-47.

Rovněž v další části žaloby žalobkyně rozváděla důvody, z nichž dovozovala, že jak Městská policie Semily, tak žalovaný, neprokázali oprávněnost měření rychlost v daném úseku, a to ve spojení s výběrem místa k měření ze strany městské policie a její povinné součinnosti s Policií ČR. K naplnění těchto předpokladů podle žalobkyně v dané věci nedošlo. Žalovaný pak podle ní na zjištění těchto skutečností rezignoval, v důsledku čehož nezjistil řádně skutkový stav věci. Vzhledem k tomu navrhovala zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, které mu předcházelo.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 15. března 2013. Odvolal se v něm plně na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, když žalobní námitky jsou shodné s námitkami uplatněnými žalobkyní v odvolání, přičemž napadené rozhodnutí má za věcně správné. Vzhledem k tomu také navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

K projednání žaloby nařídil krajský soud na den 21. 11. 2013 jednání. Z účasti na něm se žalobkyně předem omluvila podáním ze dne 7. 11. 2013, a to s tím, že netrvá na projednání věci v její přítomnosti. Projednání žaloby se tak zúčastnila pouze pověřená pracovnice žalovaného. Ta se ve svém přednesu odkázala na předchozí vyjádření žalovaného a dodala, že předmětné blokové řízení není možné obnovit již jen z toho důvodu, že žalobkyně vyslovila s uložením blokové pokuty souhlas. Navrhovala proto žalobu zamítnout, přičemž práva na náhradu nákladů řízení pro případ úspěchu ve věci se vzdala.

Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Žalobkyni byla v blokovém řízení uložena Městskou policií Semily pokuta ve výši 1.000,--Kč za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4. přestupkového zákona, kterého se dopustila tím, že dne 15. 6. 2011 ve 13, 31 hodin, v ulici 3. května v Semilech, překročila nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod., když vozidlu tovární značky Subaru registrační značky: „x“, které řídila, byla naměřena rychlost 69 km/hod. Za to byla potrestána blokovou pokutou. Pokutový blok série OA/2007, č. A 0822940, obsahoval jméno a příjmení žalobkyně, její rodné číslo, adresu jejího bydliště, číslo řidičského průkazu, právní kvalifikaci přestupku, dobu, místo a popis přestupkového jednání, celkovou výši uložené pokuty, razítko a podpis osoby oprávněné k projednání přestupku a podpis stvrzující souhlas žalobkyně s projednáním přestupku v blokovém řízení.

Podáním ze dne 9. ledna 2012 požádala žalobkyně o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Odůvodnila ji obdobně jako žalobu, nicméně v tento okamžik bylo pro krajský soud prvořadé posoudit, zda v daném případě přichází povolení obnovy řízení jako takové vůbec v úvahu. Zde měl krajský soud ulehčenou svoji úlohu tím, že daná otázka již byla vyřešena Nejvyšším správním soudem, a to v usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 12. března 2013, č.j. 1 As 21/2010-65. V části V. tohoto usnesení se totiž vyjádřil právě i k případu, který je totožný s přezkoumávanou věcí. I v ní se žalobkyně domáhá obnovy řízení za situace, kdy s uložením blokové pokuty souhlasila. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl následující:

-4-

V.

Žádost o obnovu řízení při souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu „[r]ízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování“. Podle § 100 odst. 2 správního řádu „[ú]častník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.“. Podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu „[r]ozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání“.

Ustanovení § 100 správního řádu, § 62 předchozího správního řádu č. 71/1967 Sb., které upravovalo podmínky pro obnovu správního řízení obdobným způsobem, ani § 84 a násl. zákona o přestupcích výslovně nestanoví, že proti uložení pokuty v blokovém řízení nelze podat žádost o obnovu řízení. I přes tuto skutečnost Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 - 117, a v dalších shora uvedených judikátech dovodil nemožnost obnovy řízení o přestupku, který byl projednán v blokovém řízení. Tento závěr odůvodnil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 - 117, takto: „*Návrhem na obnovu blokového řízení však stěžovatel fakticky zpochybňuje splnění podmínek pro to, aby vůbec mohlo být toto řízení vedeno - tvrdí, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, resp. odvolává svůj souhlas s uložením pokuty. Vrácení řízení do počátečního stadia, konkrétně do fáze před udělením souhlasu s uložením blokové pokuty (o něž stěžovatel zjevně usiluje), by ovšem navodilo situaci, za které by nebylo možno v blokovém řízení pokračovat, neboť by nebyla splněna jedna ze zákonem vyžadovaných podmínek - souhlas s uložením blokové pokuty. Jakákoli „obnova“ řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je tak z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou sine qua non tohoto řízení je souhlas účastníka se zjištěním přestupku a uložením sankce. S ohledem na znění § 62 správního řádu nelze rovněž akceptovat, aby návrhem na obnovu řízení, které v daném případě proběhlo, tj. řízení blokového, bylo ve skutečnosti zahájeno řízení podle § 67 zákona o přestupcích, které v projednávané věci neproběhlo. Podpůrný argument pro závěr o nemožnosti brojit proti uložení blokové pokuty návrhem na obnovu řízení lze pak nalézt rovněž ve výše citovaném rozsudku zdejšího soudu, podle kterého není žaloba proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení přípustná, neboť žalobce nejen že nevyčerpal opravné prostředky, ale vědomě souhlasil, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové zjišťování spojené s dokazováním a následně i právní posouzení jeho jednání. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že rovněž z těchto důvodů je nutno vyloučit i možnost obnovy řízení ze stěžovatelem dovolávaného důvodu uvedeného v § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. Nebylo-li totiž - ze svobodné vůle účastníka řízení - provedeno formalizované skutkové ani právní posouzení věci,*

nelze následně tvrdit, že skutkové okolnosti byly odlišné (vyšly najevo nové skutečnosti), resp. že je nutno doplnit dokazování. Není tedy proti smyslu právní úpravy obnovy řízení její nepřipuštění v případě rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, jak argumentuje stěžovatel, ale bylo by naopak proti smyslu blokového řízení, aby byla v jeho případě z uvedeného důvodu obnova povolena. Podmínkou obnovy řízení pak skutečně není předchozí vyčerpání řádných opravných prostředků (v tom lze se stěžovatelem souhlasit), z povahy věci však je takovou podmínkou proběhnuvší standardní správní řízení, ve kterém byly předmětem posuzování skutkové a právní otázky. Neproběhlo-li takové řízení, není ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu co obnovovat.“

pokračování

51A 4/2013

-5-

V již zmíněném § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení, které spočívají ve spolehlivém zjištění přestupku, v nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit. Znění tohoto ustanovení by proto mohlo oproti dosavadní judikatuře vést k úvaze o principiální možnosti obnovy blokového řízení i v případě tvrzeného nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Takový názor by však neodpovídal povaze blokového řízení.

Orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení po odhalení skutku a ztotožnění osoby, která se jej dopustila, si nejprve učiní úsudek o tom, zda se jedná o přestupek, zda je tento přestupek spolehlivě zjištěn, zda jej nestačí vyřídit domluvou a zda jsou splněny i další zákonné podmínky pro jeho projednání v blokovém řízení. Následně zjišťují, zda je obviněný z přestupku ochoten pokutu v blokovém řízení zaplatit. V případě udělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení vystaví pokutový blok, jehož převzetí potvrdí pachatel přestupku svým podpisem. Na pokutovém bloku se přitom podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích vyznačí pouze údaje o tom, jaké pověřené osoby, komu, kdy a za jaký přestupek uložily pokutu v určité výši. Orgány policie mají navíc v některých případech podle § 123b odst. 2 a § 128 odst. 3 zákona o silničním provozu povinnost doručit příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, kde se však taktéž uvádějí jen základní údaje o přestupku, a to místo, čas, velmi stručný popis skutku a jeho právní kvalifikace, jako tomu bylo i v posuzované věci. Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení již nevyhledávají žádné důkazní prostředky ani neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci.

Naopak v případě nesouhlasu obviněného z přestupku s uložení pokuty v blokovém řízení probíhá správní řízení podle § 67 a násl. zákona o přestupcích. Před jeho zahájením státní orgány, orgány policie a orgány obce podle § 58 odst. 1 zákona o přestupcích učiní oznámení o přestupku, v němž příslušnému správnímu orgánu zejména uvedou, který

přestupek ve skutku spatřují, jakož i důkazní prostředky, které jsou jim známy a které prokazují, že jde o přestupek a že byl spáchán určitou osobou. Oznamuje-li přestupky příslušným správním orgánům orgán policie a jedná-li se o přestupky určitého druhu, učiní dále orgán policie nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem, přičemž o zjištěných skutečnostech sepíše úřední záznam, který přiloží k oznámení (§ 58 odst. 2 zákona o přestupcích). Na základě takto kvalifikovaného oznámení pak správní orgán po zahájení běžného řízení o přestupku provádí dokazování, kterým v potřebném rozsahu zjišťuje rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného z přestupku.

Možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení se však obviněný z přestupku vzdává udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení. Tímto souhlasem obviněný z přestupku akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku, o jeho právní kvalifikaci a o nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry orgánu

pokračování

51A 4/2013

-6-

oprávněného ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení charakteru nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce.

Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení tedy nepředstavuje pouhou jednu z kumulativních podmínek tohoto řízení, nýbrž přímo jeho podmínku *sine qua non*, při jejímž splnění se navíc bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn a nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou tak splněny všechny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích.

Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově.

Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu věci až v rámci obnovy blokového řízení by bylo i ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem. Navíc dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastával stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadatelům o obnovu. V jejich neprospěch by

zde totiž existovala jen elementární skutková zjištění a z nich vyplývající právní závěry obsažené na bloku a na oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Případné svědecké výpovědi osob, které uložily pokutu v blokovém řízení, by měly daleko menší důkazní sílu, neboť tyto úřední osoby by si na skutek kvůli množství jimi vyřizovaných bagatelních případů a uplynutí značné doby již těžko v podrobnostech pamatovaly. Jestliže by se k tomu přidala důkazní aktivita žadatelů o obnovu podepřená svědeckými výpověďmi jim spřízněných osob, byl by v mnoha případech výsledkem obnoveného řízení závěr o tom, že spáchání skutku nebylo obviněnému z přestupku prokázáno. Tím by se smysl blokového řízení zcela popřel a postupně by se z něho stal způsob, jak uniknout sankci za přestupek.

Z těchto důvodů nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta.

Z uvedeného tak plyne, že obnova řízení na žádost účastníka řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. přestupkového zákona jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení. Žalobkyně tento souhlas udělila, jak je zřejmé z výše uvedeného obsahu

pokračování

51A 4/2013

-7-

předmětného pokutového bloku, a proto již jen z tohoto důvodu nemohla být ve věci úspěšná. Svůj souhlas ostatně v žádosti o obnovu řízení nikterak nezpochybnila. Za této situace bylo bezpředmětné zabývat se jednotlivými žalobními námitkami. Žalovaný dospěl ke stejnému závěru, byť z jiných důvodů, když se o judikaturu výše uvedenou ještě nemohl opřít (stejně jako žalobkyně v době podání žaloby). To však nemůže na věci cokoliv změnit, když žádosti žalobkyně o povolení obnovy řízení v dané věci nelze právě z uvedených důvodů vyhovět v jakékoliv úrovni výkonu státní moci..

Vzhledem k výše uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů účastníků řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, ten se práva na náhradu nákladů vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

51A 4/2013

-8-

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 21. listopadu 2013

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce